

I. Dana 24. ožujka 2011. godine, podnio sam Ustavnom sudu Republike Hrvatske "Prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti članka 15., stavak 1., podstavak 3., Zakona o popisu stanovništva, kućanstava i stanova u Republici Hrvatskoj 2011. godine sa Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina". Smatram da je podstavak 3., stavka 1., članka 15. Zakona o popisu stanovništva, kućanstava i stanova u Republici Hrvatskoj 2011. godine suprotan članku 4. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, a što neminovno negativno utječe na ostvarivanje određenih prava i sloboda ovisno o brojčanoj zastupljenosti pripadnika nacionalnih manjina, odnosno na prava i slobode propisane člancima 12. (stavak 1.), 13., 20., 22. i 24. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina. U osnovi radi se o tome da, na temelju Zakona o popisu stanovništva, u ukupan broj stanovnika za svaku teritorijalnu jedinicu neće biti uključeni

"studenti koji studiraju u inozemstvu bez obzira na učestalost dolaska u Republiku Hrvatsku, s izuzetkom studenata koji svakodnevno prelaze granicu".

Isključenje skupine građana – studenata koji studiraju u inozemstvu – iz ukupnog broja stanovnika nedvojbeno će se negativno odraziti na konačni rezultat popisa stanovništva za svaku teritorijalnu jedinicu, što će pak prouzročiti jednako negativne posljedice, osobito nacionalnim manjinama glede rezultata popisa stanovništva po narodnosti. Naime isključena skupina građana (studenata koji studiraju u inozemstvu) neće biti pribrojana konačnom zbroju stanovništva po nacionalnoj pripadnosti, što će izravno utjecati na konačne rezultate popisa stanovništva po narodnosti i samim tim izravno utjecati na prava nacionalnih manjina jer Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina

"ostvarivanje određenih prava i sloboda ovisno je o brojčanoj zastupljenosti pripadnika nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj ili na nekom njenom području".

Navedenim isključenjem skupine građana (studenata koji studiraju u inozemstvu) iz popisa stanovništva mijenja se omjer među stanovništvom na područjima nastanjenima osobama koje pripadaju nacionalnim manjinama, a ta je mjera zabranjena člankom 4., stavkom 5. Ustavnog zakona o pravima manjina, koji glasi:

"zabranjeno je poduzimanje mjera kojima se mijenja omjer među stanovništvom na područjima nastanjenima osobama koje pripadaju nacionalnim manjinama, a koje su usmjerene na otežavanje ostvarivanja ili ograničavanje prava i sloboda propisanih ovim Ustavnim zakonom i posebnim zakonima".

Poduzimanjem i provedbom navedene mjere, kojom se mijenja omjer među stanovništvom na područjima nastanjenima osobama koje pripadaju nacionalnim manjinama, neminovno će se otežati ostvarivanje ili ograničiti prava i slobode propisane Ustavnim zakonom o pravima manjina koje su ovisne o brojčanoj zastupljenosti pripadnika nacionalnih manjina (a tu se prvenstveno misli na članke 12., stavak 1., 13., 20., 22. i 24.).

Slijedom navedenoga, predložio sam da Ustavni sud Republike Hrvatske prihvati prijedlog, te da donese odgovarajuće rješenje i odluku po tom pitanju.

II. Dana 14. lipnja 2001. godine, podnio sam Ustavnom sudu Republike Hrvatske "Prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti članka 8. Zakona o prosvjetnoj inspekciji sa člankom 2. Ugovora između Republike Hrvatske i Talijanske Republike o pravima manjina, koji sukladno članku 141. Ustava Republike Hrvatske čini dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske a po pravnoj je snazi iznad zakona, sa člancima 3. (stavak 1.), 4. (stavak 6.) i 41. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina i sa člankom 13. Zakona o odgoju i obrazovanju na jeziku i pismu nacionalnih manjina". Smatram da članak 8. Zakona o prosvjetnoj inspekciji predstavlja kršenje stečenog prava, propisanog člankom 7., stavkom 3., prethodnog Zakona o

prosvjetnoj inspekciji, te da je suprotan članku 13. Zakona o odgoju i obrazovanju na jeziku i pismu nacionalnih manjina, a koji je organski zakon (odnosno donijet dvotrećinskom većinom glasova svih zastupnika).

U biti radi se o tome da:-Zakon o prosvjetnoj inspekciji, koji prestaje važiti danom stupanja na snagu novog Zakona o prosvjetnoj inspekciji, propisuje da

“za nadzor nad ustanovama koje obavljaju odgoj i obrazovanje na jeziku i pismu pripadnika etničkih i nacionalnih zajednica ili manjina Ministarstvo osigurava potreban broj inspektora njihove nacionalne pripadnosti”, te da “iznimno, nadzor se može povjeriti i inspektorima koji nisu pripadnici etničke i nacionalne zajednice ili manjine ako oni potpuno vladaju jezikom i pismom na kojemu se obavlja odgoj i obrazovanje”;

dok

-novi Zakon o prosvjetnoj inspekciji, koji je stupio na snagu, propisuje da

“nadzor nad ustanovom koja obavlja odgoj i obrazovanje na jeziku i pismu pripadnika nacionalne manjine povjerava se prosvjetnom inspektorima, odnosno višem prosvjetnom inspektorima koji vladaju jezikom i pismom na kojem se obavlja odgoj i obrazovanje, ako je to potrebno s obzirom na predmet nadzora”

Navedena je odredba suprotna:

-odredbi koja je prethodno bila na snazi, te predstavlja kršenje stečenog prava talijanske nacionalne zajednice, a Republika Hrvatska se obvezala jamčiti stečena prava Ugovorom između Republike Hrvatske i Talijanske Republike o pravima manjina; kao i

-odredbi članka 13. Zakona o odgoju i obrazovanju na jeziku i pismu nacionalnih manjina koji propisuje da je

“Ministarstvo prosvjete i športa dužno za obavljanje poslova iz svojega djelokruga za školsku ustanovu s nastavom na jeziku i pismu nacionalne manjine osigurati potreban broj savjetnika i školskih nadzornika iz reda pojedine nacionalne manjine, odnosno iz reda osoba koje potpuno vladaju jezikom i pismom nacionalne manjine”.□

Navedenim isključenjem obveze Ministarstva da osigura potreban broj prosvjetnih inspektora pripadnika nacionalnih manjina otežava se ostvarivanje i ograničavaju prava i slobode pripadnika nacionalnih manjina propisane Ustavom, Ustavnim zakonom o pravima manjina i Zakonom o odgoju i obrazovanju na jeziku i pismu nacionalnih manjina.

Slijedom navedenoga, predložio sam da Ustavni sud Republike Hrvatske prihvati prijedlog, te da donese odgovarajuće rješenje i odluku po tom pitanju.

III. Ni jedan zastupnik nacionalnih manjina nije se usudio išta javno reći o gore navedenim zakonskim rješenjima, vjerojatno jer su i sami digli svoju ruku u Saboru za njihovo usvajanje, a što je protivno interesima pripadnika nacionalnih manjina koje oni predstavljaju. Za pretpostaviti je da su, kao lojalni koalicijski partneri sadašnje vlasti, uspjeli u nakani da dogovore “nazadovanje” po pitanju manjinskih prava u Hrvatskoj, što nas ruku na srce, nakon svega ne bi iznenadilo jer bi bilo u skladu sa njihovom javno proglašenom “pragmatičnom” politikom, za koju bi mi ipak upotrijebili drugačiji naziv. Zastupnici nacionalnih manjina ne rade svoj posao ili ga pak odrađuju jako dobro ali ne u interesu svojih nacionalnih manjina koje predstavljaju – za što su, tu ne treba dvojiti, jako dobro plaćeni.